

Sygn. akt IV CSK 146/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Gminnej Spółdzielni S. w J.
przy uczestnictwie Gminy Jedlnia-Letnisko, P. Spółki Akcyjnej w Warszawie i
Skarbu Państwa Starosty Radomskiego
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie
oraz z wniosku Gminy Jedlnia-Letnisko
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej w W., Skarbu Państwa Starosty Radomskiego
i Gminnej Spółdzielni S. w J.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. Spółki Akcyjnej w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt IV Ca 154/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz Gminy Jedlnia-Letnisko
koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 900 (dziewięćset)
złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika P. S.A. od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, co wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący nie zawarł jednak w swojej skardze wyodrębnionego wyводу prawnego wskazującego, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08,

nie publ., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, nie publ.), lecz ograniczył się do obszernego powtórzenia uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych. Należy jednak podnieść, że czym innym jest uzasadnienie podstaw kasacyjnych, a czym innym - uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumenty dotyczące „oczywistej” zasadności skargi sprowadzają się ponadto w dużej mierze do niedopuszczalnego w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.